

Punkig regidebut för Alexandra Dahlström

STOCKHOLM

När punkbandet Vulkano premiärspelade stod Alexandra Dahlström i publiken - och blev träffad rakt i hjärtat.

-Det var ett ögonblick av magi. Jag märkte direkt att det här kunde bli en fantastisk historia och det kändes som att jag var rätt person att berätta den, säger hon.

Those Dancing Days var indie-fenomenet som fick skivkontrakt, gjorde succé och reste världen runt innan de unga tjejerna knappt tagit studenten.

Men med tiden ökade pressen på att skriva hits och på att leva ett liv som ingen av dem egentligen var

sugna på. Bandet lade ned och tre av medlemmarna, Cecilia Efraimsson, Lisa Pyk Wirström och Rebecka Rolfart bildade Vulkano.

"Bra på att festa"

Lusten kom tillbaka och på Vulkanos premiärspelning var skådespelaren och regissören Alexandra Dahlström en som smittades av bandets energi. Hon kände redan Lisa Pyk Wirström och hon hade tidigare träffat Cissi Efraimsson på en efterfest då de brutit isen genom att klättra upp på en motorvägsskylt i Göteborg tillsammans.

-Jag minns att jag tänkte att de var bra på att festa och att de har en unik inställning till livet. Alla tre är bra på äventyr och har en unik förmåga att skapa glädje. Dessutom har vi upplevt liknande saker och valt att börja om i våra karriärer i stället för att göra det som är kommersiellt eller förväntat. Det finns en stor befrielse i det, säger Alexandra Dahlström.

Hon bestämde sig för att göra en dokumentär om bandet. Det blev "All we have is now", som får biopremiär på fredag.

Från Skanstull till Los Angeles

Först lovade hon bandet "guld och gröna skogar".

-Jag minns att jag sa att jag skulle följa dem i sju år om det så krävdes, precis som i dokumentären om The Brian Jonestown Massacre och The Dandy Warhols. Fast det behövdes inte för det hände så mycket på ett och ett halvt år.

I filmen får vi se hur Vulkano tar sina första musikaliska steg i en replokal vid Skanstull i Stockholm. Men inför den stora Los Angeles-resan, och spelningen för viktiga kontakter i den amerikanska nöjesbranschen, hoppar Rebecka Rolfart oväntat av.

TT: Hur kände du som regissör när det hände?

-Jag reagerade som ett skilsmässobarn och grät och frågade varför. Jag var fullt medveten om att det var en stor dramatisk vändpunkt men jag var inte så cynisk att jag bara tänkte att det var bra för filmen. Samtidigt förstod jag att det var viktigt att filma avhoppet och jag tror att de tyckte det var skönt att prata med mig om det. Vi skämtade om att jag var som bandpsykologen i Metallicas "Some kind of monster" ibland.